

АНАСТАС СТОЯНОВ ДИВА СВИНЯ

chitanka.info

Поставиха ме на най-добрата пусия и Тотю ми рече:

— Отваряй си очите на четири: ако нещо излезе, оттука ще мине. И пази булката, защото много добре знаеш какво е дива свиня!

Досега не само не бях убивал, но и не бях виждал отблизо това животно. Но за да не падне цената ми на опитен ловец, огледах се храбро наоколо и поведох жена си към преплетените дънери на няколко келяви горуна. Посочих ѝ откъде може да се зададе дивечът, заръчах ѝ да мълчи, а аз самият приклеках малко пред нея я заредих пушката.

Късната есен се беше задържала топла и сушава, денят обещавахе да бъде хубав и аз бях доволен, че я взех със себе си. Ловувам от десетина години, през това време се раждаха децата ни и потънала в грижи по тях, на моите ловни изпитания тя гледаше само като на повод да избягам от къщи. Нека сега се свива уплашена зад мене, нека помирише малко барут, нека прехвърли половин дузина върхари и толкова долини, пък после ще я питам какво нещо е това ловен излет!

— Само мъжкарите ли убивате, или...

— Шшт! — стрелнах я с очи. — Мъжко, женско, малко, голямо тук не се гледа! Тихо!

Изгърмяха пушките на викачите, запращя шумахът, куче лавна някъде. Вдигна се ловна олелия, напълни ми се душата и аз поприхванах по-здраво пушката. Ако има нещо да излиза, дано наистина мине оттука. Този път грешка няма да има!

По едно време шумотевицата позатихна, оредяха изстрелите, не се чуваха гоначите. Знаех, че сега те са преминали дола ѝ пъплят по нанагорнището, но тази тишина доста ме обезкуражи. Натеза пушката на дланта ми и аз я положих на сухата студена шума. И леко врътнах глава — колкото да зърна с крайчеца на окото си какво прави жена ми. Тя все още не снемаше тревожния си поглед от шумака пред нас, откъдето ѝ бях казал, че ще излезе зверът. Обърнах се натам, трепна върхът на една гърница, клечка изпука. И още не бях посегнал към пушката, от шумата се показаха три пъргави муцунки, три раирани дрешки се мярнаха из тревата, щръкнаха три чифта остри ушенца. Няколко бързи изстрела разсякоха дола, вик се чу някъде, тропот протътна. Прасенцата се шмугнаха отново в гъстака и докато аз се пресягах бавно към пушката, оттам безшумно се измъкна

настръхналата четина на една свиня. Тя сниши острата си муцуна, слухтя един миг, после все така безшумно като сянка притича по сплесканата трева на полянката. Зад нея се търкулнаха трите шарени кълбенца. Прицелих се в плешката на животното и пръстът ми вече натискаше спусъка, когато една тръпна ръка сграбчи рамото ми:

— Стой! Недей! Чакай!

Не зная точно с тези ли думи ме сепна жена ми, не съм сигурен дали въобще тя каза нещо. Запомних само ръката ѝ, впита в рамото ми, и уплашените ѝ очи, зашарили по полянката.

Отново изгърмяха пушки, настръхнало червено куче като запалено кошерище прелетя край нас, а някой викаше с цяло гърло: варди горе пътя!

От свинята нямаше и помен.

Надигнах се, скърших двуцевката, прибрах патроните и рекох на жена си:

— Хайде сега след мене.

И се шмугнах под бакърените вършини.

Когато вече бяхме чак на пътеката, чух сред гълчавата горе гласа на Тотю, който се тюхкаше:

— Къде си бе, земляк, какво направи бе, нали ти казах ей тука да чакаш...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.